

παρεχομένη σύμπτωμα επιτάσεως ή ύφέσεως, αλλά καθολικόν άρρατισμόν του λογικοῦ, έπελθόντα κατὰ τινα αἰφνιδίαν καὶ φοβεράν αἰσθημάτων σύγκρουσιν. Οἱ μάταιοι καὶ συγκεχυμένοι αὐτῆς λόγοι, ή αἰφνιδία μετάθεσις ἀπὸ τοῦ γέλωτος εἰς τὰ δάκρυα, ἀπὸ τῆς λύπης εἰς τὴν εὐθυμίαν καὶ τἀνάπαλιν, πρὸς δὲ ή ἀναίτιος χαρὰ, τὰ παιδικὰ πικράποντα, ή ἀσυνάρτητος ψαλμωδία ἀρχαίων ἀσμάτων, ἥτινα ἐπαναλαμβάνει, ὡς ἤκουσεν αὐτὰ παρὰ τῆς γραίας αὐτῆς τροφου, ἀποκοιμιζούσης αὐτὴν ἐπὶ νήπιον οὖσαν ταῦτα πάντα ἀπαρτίζουσι τὰ συμπτώματα νέας τινος ἀγνώστου μὲν τοῖς ἱατροῖς μανίας, ἀλλὰ διχγραφουμένης μετὰ τοιαύτης ἐνκαρζίας, ὥστε ἐκλαμβάνομεν αὐτὴν ὑπάρχουσαν. Μόνος δὲ ὁ Σακεσπέρους ἠδύνατο νὰ συγκινήσῃ ἡμᾶς ἀνεκίσσων οὕτω τὸ πένθιμον καὶ καταπληκτικόν τοῦτο. Θέαμα. Διὸ δὲν θαυμάζομεν, δὲν ἐκπληττόμεθα, δὲν χειροκροτοῦμεν, ἀλλὰ κλαίομεν!...

A. M.

II

Κ. ΒΑΡΔΑΛΑΧΟΣ

(Ὁρα I μέρος ἐν τελευταίῳ φυλλαδίῳ παρελ. ἔτους.)

Ὁ Κ. Βαρδαλάχος ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1175, ἥτοι 322 μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἐν Καίρῳ τῆς Αἰγύπτου, ἐνθα ἔμενον ἀπὸ πολλοῦ οἱ γονεῖς του, ἐμπορευομένου τοῦ πατρὸς. Δυστυχῶς ὁμως, ἂν καὶ οἱ γονεῖς του ἔσχον τὴν καλὴν βούλησιν νὰ τὸν ἐκπαιδεύσωσι καὶ νὰ τὸν ἀναθρέψωσιν ἐλευθερίως, ἐρεμήθη αὐτῶν προῶπως μείνας δὲ πλέον μόνος εἶχε βοηθοὺς πρὸς συνέχισιν τῶν σκοπῶν του ὀλίγα χρήματα, ἅτινα κατέλιπεν αὐτῷ ὁ πατήρ. Ἀλλὰ ὁ Βαρδαλάχος, παρατηρήσας ὅτι ή διαμονή του ἐν Καίρῳ δὲν προσγίγνεται εἰς αὐτὸν αἰτία ὠφελείας, ἀλλὰ μᾶλλον βλάβης, ἀνεχώρησεν εἰς Αλεξάνδρειαν, ἐνθα ἡγαπήθη ὑφ' ὅλων τῶν συμμαθητῶν του καὶ ὑπὸ τοῦ διδασκάλου Γερσίου, ὅστις, ἐκφωνήσας ποτὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ λόγον πανηγυρικόν, ὡμολόγησε, καυχώμενος, ὅτι ὁ λόγος ἐκεῖνος ἦν τὸ πόνημά του νέου Κ. Βαρδαλάχου, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Σύμην, ἐνθα ἐπέρανε τὴν σειράν τῶν ἐγκυκλοπαιδικῶν μαθημάτων ὑπὸ τὸν ἀγαπήσαντα αὐτὸν διδάσκαλον Ἰερώνυμον, ὅστις εὐτυχῶς διὰ τὸν Βαρδαλάχον ὑπῆρξε τὸ κέντρον τῶν ἐμπόρων καὶ διαφόρων πλουσίων τῆς Σύμης, οἵτινες βοηθήσαντες τὸν Βαρδαλάχον ἐπαμύεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν, σκοποῦντες τὴν ἀνάλαμπὴν λαμπάδος φωτοδύλου, μελ-

λούσης νὰ διαχύσῃ εὐρέως τὸ φῶς τῆς. Πράγματι ὁ Βαρδαλάχος ἀνεχώρησεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Παυτοῦ τῆς Ἰταλίας, ἐνθα ἐσπούδασε τὴν ἱατρικὴν καὶ τὰ φυσικομαθητικά καὶ ἀνεκνήρυχθη διδάκτωρ αὐτῶν, συνάψας αὐτόθι καὶ σχέσεις λίαν στενάς μετὰ τοῦ ἐπιστηθίου κατόπιν γενομένου αὐτῷ φίλου Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος I. Καποδιστρίου, ὡς λέγει ὁ νεώτερον πραγματευθεὶς περὶ τῆς νέας Ἑλλάδος ἱστορικὸς Herzberg ἐν τόμ. γ' σελ. 415 «ein Chulfreund des Grafen» ἐνθα ἴδε καὶ περὶ τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ ἐνεργειῶν. Ὁ δὲ Γ. Γεννάδιος λέγει ὅτι ὑπῆρξε καὶ διδάσκαλος τοῦ Καποδιστρίου εἰς τὰ μαθηματικά. Μεταβὰς εἰς τὸ 1800 εἰς Βουκουρέστιον παρελήφθη παρὰ τοῦ ἐπαξίως διευθύνοντος τὸ αὐτόθι Γυμνάσιον Λάμπρου Φωτιάδου ὡς διδάσκαλος τῶν μαθηματικῶν. Τούτου μετὰ ταῦτα, ἐνεκα τοῦ θανάτου τοῦ διευθυντοῦ καὶ τῆς μεγάλης ἐπιμελείας καὶ δραστηριότητος ἔγεινε διευθυντής, κατορθώσας ν' ἀγορασθῇ ὡς κτῆμα τοῦ ὑπ' αὐτοῦ διευθυνομένου Γυμνασίου ἐκ μέρους τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Βουκουρεστίου κ. Ἰγνατίου ή περίφημος βιβλιοθήκη τοῦ περιηγητοῦ Sonnini de Manoncourt. (Οὗτος ὑπῆρξε νομικὸς, ὀλισπῆς φιλόσοφος καὶ περίφημος ἱστορικὸς δι' ὃ καὶ ἐπηνέσθη ὑπὸ τοῦ Leflon καὶ Nollet συνέγραψε δὲ καὶ περιήγησιν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας. Ἀπέθανεν ἐν Μολδαυίᾳ ὑπὸ φοβεροῦ πυρετοῦ τὸ 1812. Περὶ τούτου ὁ βουλούμενος δύναται νὰ ἴδῃ dictionnaire Historique Biographie universelle classique 1839. Paris. Τόμ. Γ'). Τὸ 1812 ἐξέδοτο προκήρυξιν ὁ Βαρδαλάχος, δι' ἧς ἐγνωστοποίησιν τὴν ἐκδοσιν ῥητορικῆς (ἴδε σελ. 350 Λογίου Ἑρμοῦ τοῦ 1812, ἐκδιδομένου ὑπὸ τοῦ Γαζῆ Κακκινάκη κλπ. Ἐν τούτῳ τῷ τόμῳ σελ. 7—9 περιέχεται λόγος τοῦ Κ. Βαρδαλάχου περὶ διατάξεως τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ Λυκείου). Τῷ 1815 προσεκληθῆν εἰς Χίον καὶ εἶτα εἰς διαφόρους ἄλλους τόπους, ἐνθα ἐδίδασκε κατὰ διακοπὰς, ὡς εἰς τὴν Ὀδυσσὸν καὶ τὸ Βουκουρέστιον. Τὸ Γυμνάσιον τοῦ Βουκουρεστίου ἐνεκα τῶν διδασκάλων καὶ τῶν φιλομούσων μαθητῶν του κατέστη μία τῶν κυριωτέρων καὶ πρώτων σχολῶν τῆς τότε Ἑλλάδος, αἵτινες προσέφερον εἰς τὸ ἔθνος πολίτας, συντελέσαντας εἰς τὴν ἀνύψωσιν αὐτοῦ κατὰ διάφορα εἶδη. Περὶ τῆς προθύμου διδασκαλίας ἐν αὐτῷ καὶ τοῦ ζήλου πρὸς πρόοδον τοῦ αἵματος Βαρδαλάχου λέγονται τὰ ἐξῆς ἐν Λογίῳ Ἑρμοῦ σελ. 204 (1820) «Πρῶτος τῶν συνεργατῶν τοῦ καλοῦ

τούτου (γυμνασίου Βουκουρεστίου) ἀμπελῶνος εἶνε ὁ διὰ τὸν φωτισμόν τοῦ γένους κοπιῶν σοφώτατος Βαρδαλάχος, ή σοφία τοῦ ὁποίου καὶ αἱ ἀγλααὶ του ἀρεταὶ εἶνε γνωσταὶ εἰς ὅλον τὸ γένος κλπ.»

Μετὰ ταῦτα, ἐπιθυμῶν ἐμμανῶς νὰ μείνῃ ὀλίγας ἡμέρας παρὰ τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι, ἀνεχώρησε τῷ 1830 εἰς Ὀδυσσὸν μεταβλίνων εἰς Σύρον. Κακῇ τῇ τύχῃ ὁμως, ἐνθ' μετέβαινε δι' ἑτέρου πλοίου εἰς Αἴγινα, ὅπου ὡς γνωστὸν ἦν ή τότε διοικοῦσα Κυβέρνησις, ἐπνίγη, ναυαγῆσαντος τοῦ πλοίου, ἀπειρία τοῦ διευθύνοντος καὶ οὐχὶ μοχθηρία, ὡς τινες λέγουσιν, ἐν πλήρει εὐδία περὶ τὸν τόπον Πέπερι, τὴν ἄλλως Πεπάρηθον λεγομένην νῆσον τοῦ Αἰγαίου, περίφημον διὰ τὸν οἶνόν της, ἣν νῦν Σκόπελον καλοῦμεν. (Τινες ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν ἐπνίγη ἐκεῖ ὁ Βαρδαλάχος). Μαθὼν τὸ κεραυνοβόλον τοῦτο πλῆγμα ὁ Καποδιστριας διέταξε νὰ κηδευθῇ ὁ νεκρὸς μετὰ πολλῶν μεγαλοπρεπῶν τιμῶν.

Πολλὰ συγγράμματα τοῦ Βαρδαλάχου σώζονται ἐκ τούτων γνωστὸν ἡμῖν γίγνεται, ὅτι ὁ αἰοίδιμος ἀνὴρ ἐξήτασε ἀρκούντως τὴν κατάστασιν τῶν τόπων ἐν οἷς ἔζη, καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀνθρώπων, κατορθώσας διὰ τοῦ ἀθώου πατριωτισμοῦ του καὶ πειστικοῦ τῶν συγγραμμάτων του ὕψους νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ εὐγενεστάτου σκοποῦ του. Ἀπόδειξις τούτων σκοπεστάτη εἶνε ὁ λόγος αὐτοῦ ἐν σελ. 699 τοῦ Λογίου Ἑρμοῦ 1820.

Τοιαῦτα συγγράμματα εἶνε:

1^{ον} «Φυσικὴ πειραματικὴ, περιεκτικὴ τῶν νεωτέρων ἐφευρέσεων, συγγραφείσα καὶ ἐκδοθεῖσα Ἑλληνιστὶ χάριν τῶν ἀρχαρίων ὑπὸ τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ ἀρχιδιδασκάλου Κ. Βαρδαλάχου. Ἐν Βιέννῃ 1812. Ταύτης ή προκήρυξις ἐξεδόθη τὸ 1812 ἐν τῷ Λογίῳ Ἑρμοῦ, σελ. 116. Κρίσις δὲ ἐπικινετική καὶ ἀνάλυσις τοῦ ἔργου ἐν τῷ ἰδίῳ τεύχει σελ. 312 ἐδημοσιεύθη.»

2^{ον} «Ῥητορικὴ τέχνη, συντεθείσα χάριν τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας παρὰ Κ. Βαρδαλάχου. Ἐν Βιέννῃ 1815.» Ἐὰν ἀναγνώσῃ τις τὸ σύγγραμμα τοῦτο, ἰδίως δὲ τὴν εἰσαγωγὴν, δύναται νὰ ἐννοήσῃ καλῶς τὸ ἀκραϊγνὲς καὶ φιλόπατρι αἰσθημα τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὰς ἰδέας, αἱ περᾶται νὰ ἐμποιήσῃ εἰς τοὺς Ἑλληνόπαιδας.»

3^{ον} «Ἡ Γραμματικὴ τῆς ὁμιλουμένης Ἑλληνικῆς γλώσσης, συγγραφείσα ὑπὸ Κ. Βαρδαλάχου. Ἐν Ὀδυσσῷ 1829.»

4^{ον} «Γραμματικὴ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἐκ πολλῶν συναρτισθεῖσα ὑπὸ Κ. Βαρδαλάχου 1829.» Ἐν τῇ ἐπιφυλλίδι ταύτης φέρει ὡς τραγὴν ἀπό-

δειξιν τοῦ ἐνθέρμου πατριωτισμοῦ τοῦ τὸ ἐξῆς ῥητόν ἐκ τῆς Σοφίας Σεράχ 33 ἐδάφιον «Κἀγὼ ἐσχάτος ἡγρόπνησα, ὡς καλαμώμενος ὀπίσω τρυγητῶν, ἐν εὐλογίᾳ Κυρίου ἐφθασα καὶ ὡς τρυγῶν ἐπλήρωσα ληνόν. Κατανοήσατε, ὅτι οὐκ ἐμοὶ μόνῳ ἐκοπίασα, ἀλλὰ πᾶσι τοῖς ζητοῦσι παιδείαν.» Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ἀναλύει φιλοσοφικῶς τὰ διάφορα μέρη βασιζόμενος ἐπὶ τῶν ἀρχαίων Γραμματικῶν, ἐξ ὧν καὶ τοὺς ὅρους λαμβάνει, καινοτομῶν ὅμως τὸ σύστημα κατὰ τὰς σοφὰς παρατηρήσεις τῶν Ἀτάκτων τοῦ Κοραῆ, Γερμανοῦ Butmann, Ἑλλήνων Τραχῆ, Γάλλου Lennep καὶ διαφόρων ἄλλων. Καλλίτερον δὲ θὰ ἦτο ἂν ἡ τάξις ἐπεκράτει περισσότερον ἐν αὐτῷ.

5^{ον} «Μαθήματα ἐκ τῶν Αἰσωπείων μύθων, συλλεχθέντα καὶ μεταφρασθέντα ὑπὸ Κ. Βαρδαλάχου. Ἐν Ὀδυσῷ 1830.»

6^{ον} «Λουκιανοῦ Σχμοσατέως Διάλογοι ὑπὸ Κ. Βαρδαλάχου, σχολιασθέντες καὶ ἐκδοθέντες δαπάνῃ τοῦ αὐτόθι Ἑλληνικοῦ σχολείου. Ἐν Ὀδυσῷ 1832.» καὶ

7^{ον} «Ἑρμηνευτικὰ τινὰ τοῦ Ξενοφώντος.» Ταῦτα σωζόμενα ἐν χειρογράφῳ ἐξεδόθησαν παρὰ τοῦ Ἰωάν. Δουμά μετὰ τῶν προλεγόμενων τοῦ Κ. Βαρδαλάχου καὶ αὐτογράφου ἐπιστολῆς τοῦ Α. Κοραῆ. Χρησιν τούτων ἐποιήσατο ἐσχάτως καὶ ὁ φιλέλλην ἐν Ἀγγλίᾳ καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν R. C. Gebb ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ 4ου βιβλίου τῆς Κύρου ἀναβάσεως τοῦ Ξενοφώντος (ἴδε φύλλον ἐφημερίδος «Ἦρας» ἀριθ. 6 ἔτους Β'. τῆς 15 Νοεμβρίου 1879).

Τοιοῦτος ὁ βίος καὶ τὰ ἔργα τοῦ αἰοδίου Κ. Βαρδαλάχου, εἰς οὗ τὴν τέφρην γρέφοντες τὰ βλέμματα ἡμῶν, ἐκτενέσωμεν τὸν τῶν πάντων δημιουργὸν καὶ πλάστην, ὅπως ἀναπαύῃ αὐτὸν ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν μακάρων ἀνταξίως τῶν ἔργων του, ἡμᾶς δὲ βοηθήσῃ εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ ἔργου αὐτοῦ, δι' ὃ ἐκατοστὺς μεγαθύμων ἀνδρῶν διαφοροτρόπως ἡγωνίσθησαν ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου, μὴ φοβηθέντες ποσῶς τὸ πιέζον αὐτοὺς τρομερὸν βάρος τῆς δουλείας καὶ ἀντιτασσόμενοι ἐκάστοτε εἰς τοὺς καταστρεπτικοὺς σκοποὺς τῆς κατὰ τοῦ ἡμετέρου ἔθνους ἐρροσύνης. Διὸ πολλῶ μᾶλλον πρέπει συντόμως νὰ ἐργαζώμεθα πρὸς τὴν ὅσον οἶόν τε πλήρωσιν τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν προορισμοῦ νῦν, ἀφοῦ εὕρισκόμεθα ἐν τῇ αἰθρίᾳ καὶ οὐχὶ ἐν τῷ ταρταρικῷ σκότει, ὡς οἱ πατέρες τοῦ 1821 καὶ ἀναπνέομεν τὸν ἀέρα τῆς εὐγενοῦς ἐλευθερίας. Ν. Σ. ΦΑΡΑΝΤΑΤΟΣ.

ΑΙ ΡΩΣΣΙΔΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

II

ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΜΗΔΕΝΙΣΤΩΝ

(Συνέχεια)

— Καλά! ἀλλὰ πῶς δύνασθε νὰ ὑποθέσητε πρὸς στιγμήν ὅτι ὁ Διτζανῶφ, ὁ σκοδανάπλος οὗτος τῶν συμμῶν καὶ ἀπολαύσεων, εἶνε ποτὲ δυνατόν νὰ γίνῃ μηδενιστής; Καὶ ἡ ἀδρὰ καὶ θελκτικὴ σύζυγός του, δὲν πιστεύω δὲ νὰ φρονήτε ὅτι συγκαταλέγεται καὶ αὕτη μετὰ τῶν κοινωνιστῶν, ὧν αἱ ἐφημερίδες μᾶς παρέχουσιν ἐκάστοτε τόσῳ ἀποτροπαίαν εἰκόνα. Πτωχὴ Ναδέγκα! Συνομῶτις! Ἀλλ' αὕτη εἶνε ἱκανὴ νὰ λειποθυμήσῃ ἐπὶ τῇ σκέψει μόνῃ μιᾶς τοιαύτης κατηγορίας. Στρατηγέ, ἐπιφυλάσσομαι νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸ ζεῦγος τοῦτο τῶν ἐπικινδύνων, καθ' ὅμας, κοινωνιστῶν. Τελούοντος τοῦ πατρός μου μέγαν χορὸν τὴν 13 Ἰανουαρίου ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῶν γενεθλίων μου, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μᾶς ἀξιώσητε τῆς παρουσίας σας. Ἐκεῖ τοῦλάχιστον, ἂν ὄχι ἄλλο, θὰ δυνήθητε νὰ σπουδάσητε ἐκ τοῦ πλησίον ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀπαισίους συνομῶτας.

Ὁμιλοῦσα οὕτω, ἡ Βάνδα ἠδυνήθη νὰ δώσῃ εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τῆς ἑκτρασιν ὅλως λεπτῆς ἐλαφρότητος, παιγνιώδους ἀφελείας καὶ λαθραίας ἐρωτοτροπίας.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ὑποδουλωθεὶς ὑπὸ τοῦ μάγου θελγῆτρου τῆς πονηρᾶς ταύτης καλλονῆς, ἀπεδέχθη τὴν πρόσκλησιν.

Ἡ ὁργὴ του εἶχε καταυνασθῇ, καὶ ἀποχαιρετῶν τὸν πρίγκιπα συνώδευσε τὰς φιλοσοφητικὰς ἐκφράσεις του διὰ λέξεώς τινος κολακευσάσης τὴν πατροπαράδοτον τῶν Κρυλῶφ ματαιότητα.

XVIII

Η ΑΠΑΡΧΗΣ.

Ὁ Διτζανῶφ εἰσελθὼν εἰς τὸ μέγαρόν του ἀφοῦ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν συνάθροισιν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Παδλέσκη, ὠδήγησε τὴν Ναδέγκαν εἰς τὸν κοιτῶνά της καὶ ἀπεσύρθη κατόπιν εἰς τὰ δώματά του. Περιεβλήθη σισύραν καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ διέβα-νίου του. Διότι ἐν Ῥωσίᾳ ἡ κλίνη δὲν εἶναι τι ἀπαραίτητον πρὸς ὕπνον· τὸ ἐπιπλὸν τοῦτο παρεισέδυσε τόσον ἐν τῇ χρήσει παρὰ τοῖς Μοσχοδίταις, παραλαβοῦσιν αὐτὸ ἐκ τῆς Γαλλίας, ὥστε τὸ μεταχειρίζονται καὶ αἱ με-

τριώτεραι κατὰ τὴν εὐπορίαν οἰκίαι.

Νάτην ἐπειράθη νὰ κοιμηθῇ· δὲν ἤσθανετο ποσῶς ἀνάγκην ὕπνου.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἠγέρθη αἴφνης, ἔλαθεν ἓνα ἐκ τῶν τόμων, οὓς τῷ εἶχε δανείσει ὁ Παδλέσκης καὶ ἐξηκολούθησε μετὰ προσηλώσεως τὴν ἀνάγνωσιν, ἀφ' οὗ μέρους τὴν εἶχε διακόψει.

Κατὰ διαστήματα ἄφηνε τὸ βιβλίον, ἐξάδιζεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου του καὶ ἐπανέπιπτε κατόπιν εἰς τρικυμιώδεις λογισμοὺς.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἤστραπτον, τὸ στῆθος του ἐξωγχοῦτο, τὸ πρόσωπόν ἐμαρτύρει ὅτι τὸν κατέτρυχεν ἄγριον πάθος. Κατόπιν αἰφνιδίως τὸ βλέμμα του καθίστατο τρυφερὸν, οἱ βραχίονές του ἐφαίνοντο θέλοντες νὰ κληψώσιν ἀνίκητον φάσμα, ἐψιθύριζε λόγους ἀσυναρτήτους διὰ φωνῆς λίαν συγκεκινημένης καὶ γλυκείας ἐνῷ συνάμα θερμὰ δάκρυα ἐκυλίωντο ὡς μαργαρίται ἐπὶ τῶν παρειῶν του. Ἰν' ἀποδιώξῃ τὰς ὀδυνηρὰς ταύτας καὶ ἀκουσίως στάσεις, ἐλάμβανε τὸ βιβλίον του.

Ἐξηντημένος ἐκ τῶν ἀγώνων τούτων ἀπεναρκοῦτο ἐνίοτε ἐπὶ τινὰς στιγμὰς.

Ἀλλ' αἴφνης ἀνωρθώθη ἐπὶ τῶν ποδῶν του, ἔσπευσεν ἀπορακιστικῶς πρὸς τὸν τοίχον ἐφ' οὗ εὕρισκετο ἀνηρητημένη ἡ πανοπλία του, ἀπέσπασεν ὅπλον τι ἐξ αὐτῆς, ὕπερ, ἀφοῦ ἐκράτησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἔρριψε πάλιν χαμαί.

— Δὲν θέλει, εἶπε.

Μόλις ὑπέφωσκεν ἡ ἡμέρα, ὅτε κατόρθωσε νὰ κοιμηθῇ ὀλίγον· ὁ ὕπνος του ἦτο ἀρκετὰ ἥρεμος.

Ὅταν ἠγέρθη ἐκ τοῦ ὕπνου ἐσήμανε μεσημβρία.

Ἡ Ναδέγκα, ἀνήσυχος, ἔσπευσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ δωματίον του, καὶ τὸν ἠρώτησε μήπως ἔπασχε.

— Διόλου, ἀπεκρίθη οὗτος, ἐναγκαλιζόμενος αὐτὴν τρυφερώς. Διηλθον τὴν νύκτα ἀναγινώσκων ἰδοὺ τὸ πᾶν. Καὶ σὺ, ἀγαπητὴ φίλη, συνῆλθες ἐκ τῶν συγκινήσεων τῆς παρελθούσης νυκτός;

— Οὐδ' ἐγὼ ἠδυνήθην νὰ κοιμηθῶ, παρατήρησεν ἡ Ναδέγκα· ἀλλὰ δὲν προήρχετο ἐκ τῶν τῆς νυκτός συγκινήσεων ἡ ἀϋπνία μου· ἐσκεπτόμην σέ, Στέφανε.

— Ἐμέ; πάντοτε ἐμέ;

— Ναί· εἰς σέ, πάντοτε εἰς σέ, ἀπῆντησεν ἡ νεαρά γυνὴ μετὰ χαρίεντος μειδιάματος· καὶ ὅμως δὲν μοὶ ἀποδίδεις τὰ ἴσα, ἀχάριστε.

— Ἀληθῶς· εἶμαι ἀχάριστος. Καὶ